

[Edvard Sørensen.]

forslag — og det er mange — må være udarbejdet til efteråret, således at vi næste vinter kan få kulegravet enkelthederne i udvalget og nå et tilfredsstillende resultat. Vi er jo alle klar over, at hvis der blev nedsat et udvalg nu, hvad jeg forstod på den ærede ordfører for socialdemokratiet at partiet ikke ønskede, nåede man ikke langt med behandlingen.

Med disse ord skal jeg anbefale forslaget til en fordomsfri og saglig behandling.

Poul Møller: På mit partis vegne takker jeg den højtærede finansminister for det fremsatte lovforslag om skat til staten af indkomst og formue. Jeg takker også for de retningslinier for skattereformen som helhed, der blev forelagt og skitseret af den højtærede finansminister.

Jeg har forsåvidt ingen indvendinger at gøre overfor forslaget og fremsættelsestalen i sin helhed; derfor føler jeg alligevel trang til ved denne lejlighed udfra mit partis synspunkt at gøre nogle bemærkninger om lovforslaget og de forudsætninger, som blev ridet op. Først vil jeg imidlertid gerne gøre nogle bemærkninger i anledning af den kritik, som det ærede medlem hr. Hans Knudsen, den socialdemokratiske presse og den socialdemokratiske agitation ude omkring i landet har rejst overfor dette forslag, en kritik, som jeg mener har været uberettiget i mere end een henseende.

Man har for det første fremhævet, at dette forslag var fremsat i den ellefte time og derfor kun tjente, om jeg så må sige, til udvortes brug. Det må efter min opfattelse erkendes, at forslaget er sent fremsat, og at der næppe i denne samling vil blive mulighed for en realitetsbehandling af det; men det forekommer mig, at der er gode saglige grunde for denne sene fremsættelse. Det ærede medlem hr. Hans Knudsen vil erindre, at den nuværende regering i efteråret 1951 indbød oppositionen til en fælles forberedelse af en skattereform, men oppositionen afviste denne invitation, og regeringen måtte gå i gang med dette arbejde på egen hånd. Dette arbejde var om-

fattende og viste sig at blive mere og mere omfattende, fordi skattelovskommissionens forslag — og skattelovskommissionen sad jo i en årrække — ikke gav regeringen den støtte, som disse forslag burde have givet, idet kommissionen byggede sine forslag op omkring den forudsætning, at skattefradragetsretten skulle ophæves. Da regeringen og regeringspartierne ikke kunne acceptere denne forudsætning, faldt det forelagte kommissionskompleks sammen som et korthus; dertil kom, at kommissionens forslag i høj grad var præget af synspunkter, som regeringspartierne ikke kunne acceptere. De erhvervsmæssige synspunkter var der taget meget lidt hensyn til, de familiepoltiske spørgsmål var overset, og opsparingshensynet havde kommissionen ikke haft opmærksomheden henledt på.

Det var derfor ikke mærkeligt, at netop de nuværende regeringspartier måtte se anderledes på de her nævnte spørgsmål, end kommissionen havde gjort det, og det var faktisk derfor nødvendigt på flere områder, på flere punkter at begynde helt forfra og finde frem til et nyt system. Der kan derfor ikke med saglighed og med vægt rettes bebrejdelser imod regeringen i anledning af, at den først nu er blevet færdig med forslaget og med sine tanker. Regeringen har samtidig været i den uheldige situation, hvilket ikke var til at forudse, at denne rigsdagssamling blev 2 måneder kortere, end det efterhånden er blevet normalt herhjemme. Endelig tror jeg nok, man må fastslå, at kritikken mod regeringen havde været langt voldsommere og langt mere berettiget, såfremt den havde undladt at fremkomme med forslagene inden det valg, vi nu går ud til. Diskussionen om en skattereform er hidtil blevet indsvøbt i et uigennemtrængeligt røgslør af slagord og talemåder, og det er utvivlsomt kun af det gode, at denne diskussion om en skattereform nu kan føres også under den kommende valgkamp på et mere realistisk og mere sandfærdigt grundlag, hvilket det fremsatte lovforslag i høj grad har bidraget til. Regeringen fortjener derfor efter min opfattelse tak, fordi den har lagt sin plan klart og tydeligt frem.